

dr hab. Beata Bilińska

Katowice, 1.05.2021

prof. AM w Katowicach

Dziedzina: sztuki muzyczne

Dyscyplina artystyczna: instrumentalistyka

RECENZJA

w postępowaniu doktorskim mgr Martyny Zakrzewskiej

Zleceniodawca recenzji:

Rada do Spraw Dyscypliny – Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie, pismo z dnia 02.03.2021 roku, zlecenie podjęte na podstawie ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. Nr 65, poz. 595 wraz ze zmianami Dz.U. z dnia 27.07.2005 roku Nr 164, poz. 1365, art. 14 ust. 2 pkt 2).

Dotyczy:

Uchwały Nr 69/2020 z dnia 09.07.2020 roku w sprawie wyznaczenia mnie jako recenzenta przewodu doktorskiego mgr Martyny Zakrzewskiej w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej: *instrumentalistyka*.

W świetle ustawy z dnia 14.03.2003 roku o stopniach i tytułach naukowych oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. nr 65, poz.595, z późniejszymi zmianami), Rada ds. Dyscypliny – Sztuki Muzyczne Akademii Muzycznej w Krakowie posiadała uprawnienia do prowadzenia przewodu doktorskiego na stopień doktora w dziedzinie sztuk muzycznych, w dyscyplinie artystycznej instrumentalistyka.

Podstawowe dane o Kandydatce:

Mgr Martyna Zakrzewska urodziła się w Raciborzu. Jest pianistką i kameralistką specjalizującą się w wykonawstwie muzyki współczesnej.

Naukę gry na fortepianie rozpoczęła w piątym roku życia w Państwowej Szkole Muzycznej I st. im. Stanisława Moniuszki w Raciborzu w klasie mgra Eugeniusza Ćwika, a następnie kontynuowała w Państwowej Szkole Muzycznej I i II st. im. Karola i Antoniego Szafranków w Rybniku w klasie mgr Jolanty Wawrzyńczyk.

Jest absolwentką Akademii Muzycznej w Krakowie w klasie dr hab. Mariusza Sielskiego oraz dr Mileny Kędry. W 2011 roku uzyskała także tytuł licencjata w specjalności Teoria Muzyki. Aktualnie jest doktorantką tejże uczelni pod opieką prof. dr hab. Jana Pilcha. W 2014 roku rozpoczęła również studia Neue Klavier Musik w Hochschule für Musik und Tanz w Kolonii w klasie prof. Pierre'a-Laurent'a a Aimarda oraz prof. Davida Smeyersa. W roku 2018 została absolwentką tejże uczelni.

Od początku studiów muzyka współczesna stanowiła główny krąg jej zainteresowań.

Mgr Martyna Zakrzewska jest zdobywczynią nagrody specjalnej w X Konkursie Muzyki XX i XXI wieku dla Młodych Wykonawców w Radziejowicach. W czasie studiów została też laureatką konkursu „Gram z orkiestrą”, w którym nagrodą było wykonanie *Koncertu na fortepian, trąbkę i orkiestrę c-moll* op. 35 Dymitra Szostakowicza.

W latach 2013 - 2015 była członkinią European Workshop for Contemporary Music, z którym koncertowała podczas Letnich Kursów Kompozytorskich w Darmstadt i podczas festiwalu Warszawska Jesień. W Kolonii miała okazję współpracować z zespołem musikFabrik, efektem czego był koncert w Universität der Künste w Berlinie. Jako solistka występowała m. in. na Uniwersytecie Muzycznym w Grazu, Filharmonii Lwowskiej, Filharmonii Świętokrzyskiej, Studiu Polskiego Radia im. Witolda Lutosławskiego. Współpracowała z takimi dyrygentami jak Rüdiger Bohn, Marek Moś, Jose Luis Castillo. Jako kameralistka współpracowała m. in. z Aleksandrą Świgut tworząc duet fortepianowy *Antynomie*, który został zakwalifikowany i wziął udział w konkursie ARD w 2015 roku.

Uczestniczyła w wielu kursach pianistycznych, m. in. z Aleksiejem Orlowieckim, Nicolasem Hodgesem, Benjaminem Koblerem, Sebastianem Berweckim,

Maciejem Grzybowskiem, zespołami musikFabrik, Ensemble moderne, Ensemble recherche.

Studiując w Kolonii zdobyła także doświadczenie w zakresie dyrygentury i improwizacji, pracując pod okiem prof. Paula Alvaresa.

Niewątpliwie jednym z najważniejszych przedsięwzięć Doktorantki było założenie wraz z Piotrem Peszatem i Mateuszem Rusowiczem Spółdzielni Muzycznej Contemporary ensemble, zespołu zajmującego się wykonawstwem muzyki nowej. Od 2014 roku praca z członkami zespołu ma ogromny wpływ na kształt jej życia muzycznego.

Dokonana prawykonań m. in. utworów Joanny Woźny, Cezarego Duchnowskiego, Jacka Sotomskiego, Marty Śniady czy Piotra Peszata. W czasie studiów pianistycznych pojawiła się nieprzemijająca fascynacja muzyką solową i kameralną Oliviera Messiaena. Także mająca swe źródła w tym czasie znajomość z Piotrem Peszatem odcisnęła swe piętno w postaci zainteresowania wykorzystaniem fortepianu w połączeniu z elektroniką i video. Kolejnym silnym bodźcem było spotkanie z Georgem Aperghisem i Brianem Ferneyhough'em podczas Letnich Kursów Kompozytorskich w Darmstadt w 2016 roku.

Ocena pracy doktorskiej:

Praca doktorska mgr Martyny Zakrzewskiej składa się z dzieła artystycznego zarejestrowanego na nośniku cyfrowym CD i DVD oraz jego opisu w formie obszernej dysertacji noszącej tytuł: **„Pianista wobec literatury fortepianowej od awangardy lat 60. XX wieku do współczesności: role i tropy słyszenia.”**

Praca ta została napisana pod kierunkiem prof. dr hab. Jana Pilcha oraz promotora pomocniczego – dr hab. Mileny Kędry. Obejmuje: wprowadzenie, pięć rozdziałów, podsumowanie, bibliografię oraz aneks.

Głównym założeniem pracy oraz celem badawczym Doktorantki jest ukazanie i zgłębienie problematyki wykonawstwa muzyki XX i XXI wieku w kontekście różnorodności trendów i kierunków we współczesnej pianistyce oraz zdefiniowanie roli pianisty w tej bogatej, pełnej niestandardowych i niekonwencjonalnych rozwiązań – dziedzinie.

W rozprawie tej mgr Martyna Zakrzewska przedstawia różne postawy wykonawcze w zależności od problematyki danego materiału, indywidualne

propozycje rozwiązań techniczno - interpretacyjnych oraz ważne aspekty dotyczące samego procesu pracy nad poszczególnymi kompozycjami.

Doktorantka podkreśla wagę gotowości i otwartości pianisty do nierzadko kontrowersyjnych, śmiałych rozwiązań, które dla klasycznie wykształconego muzyka mogą być wyzwaniem i czasem wręcz blokadą w odnalezieniu się i zrozumieniu istoty muzyki nowej. Ponadto motywuje i argumentuje wybór repertuaru stanowiącego dzieło artystyczne, które reprezentuje cztery zasadnicze kierunki estetyczne jak klasyczna wirtuozeria, zastosowanie tzw. „rozszerzonych technik wykonawczych” (jak m. in. gra wewnątrz instrumentu, śpiewanie, gwizdanie), fortepian preparowany oraz użycie narzędzi muzyki elektronicznej.

W **Rozdziale I** Doktorantka nakreśla kierunki muzyczne oraz rolę fortepianu w muzyce drugiej połowy XX wieku oraz czasach współczesnych, w kontekście głównych trendów estetycznych i technik pianistycznych reprezentowanych przez czołowych kompozytorów tworzących na przestrzeni tych kilkudziesięciu lat. Począwszy od głównych założeń przedstawicieli awangardy lat 60., przez zróżnicowanie stylistyczne lat 70., nowe horyzonty i polistyilizm lat 80., elektroniczne fascynacje w latach 90., aż do czasów najnowszych, gdzie podejście do fortepianu zmienia się radykalnie wraz z wszechobecnym Internetem.

Rozdziały II, III, IV oraz V skonstruowane są w podobny sposób i stanowią główny trzon pracy. Doktorantka przybliży rolę fortepianu w twórczości wybranych kompozytorów, których dzieła zawarła w swoim nagraniu, uzasadnia wybór repertuaru, przedstawia genezę powstania oraz problematykę omawianych kompozycji. Głównym ogniwem tych czterech rozdziałów jest wnikliwa analiza dotycząca formy, artykulacji, pedalizacji, ekspresji, charakteru oraz struktury dźwiękowej. Niezwykle ciekawe są informacje dotyczące technik wykonawczych oraz metodologii pracy nad wybranymi dziełami. W każdym z tych rozdziałów w sposób interesujący opisane zostały różne sposoby ćwiczenia, stopniowe budowanie świadomości wykonawczej poprzez wnikliwie przemyślany system pracy, która przebiega wielotorowo i pozwala na pełne i głębokie zrozumienie sensu wykonywanego dzieła oraz swobodę wykonania.

W **Podsumowaniu** Doktorantka przytacza główne założenia swojej dysertacji oraz wysnuwa wnioski wyływające z przeprowadzonych przez nią analiz,

przedstawiając raz jeszcze główne tendencje i kierunki w rozwoju współczesnej pianistyki.

Aneks zawiera wykaz solowej twórczości fortepianowej kompozytorów XX i XXI wieku, graficzny zapis dotyczący formy poszczególnych kompozycji oraz tłumaczenia komentarzy wykonawczych.

Ta obszerna dysertacja poprzez swoją niezaprzeczalną wartość merytoryczną, jak również metodologiczną stanowi kompendium wiedzy naukowej oraz praktycznej na temat wykonawstwa muzyki współczesnej z punktu widzenia pianisty. Doktorantka poza wnikliwą analizą wykonywanych dzieł, przedstawia swoje własne przemyślenia, autonomiczne wizje i rozwiązania techniczno – interpretacyjne, jak również propozycje dotyczące sposobów ćwiczenia oraz rozmaitych możliwości preparacji fortepianu.

Uwypukla wagę i rolę otwartości oraz gotowości pianisty do wyjścia poza schemat konwencjonalnego traktowania sztuki i sięgnięcia niejednokrotnie po całkiem nowe i często kontrowersyjne rozwiązania. Uzasadnia sens wprowadzania do wykonawstwa muzyki nowej elementów performerskich i aktorskich, które współczesną pianistykę czynią dziedziną interdyscyplinarną, bogatą i otwartą na nowe bodźce.

Opis dzieła artystycznego:

Na dzieło artystyczne, zarejestrowane na płytach CD oraz DVD składają się następujące utwory:

Elliott Carter –

***Two Thoughts about the Piano:* (2005/2006)**

Intermittences

Caténaires

George Crumb –

Makrokosmos volume II - Twelve Fantasy – Pieces after the Zodiac for Amplified Piano (1973)

Georges Aperghis –

Simata

Piotr Peszat –

Simple Sabotage Field Manual: Grocery Store Music #3 (2017)

Nagranie zostało zrealizowane w Studiu Nagrań Akademii Muzycznej im. Krzysztofa Pendereckiego w Krakowie w dniach 11-12 marca 2020 roku na fortepianie marki Yamaha C6X.

Reżyserem dźwięku był Przemysław Kunda.

Płytę otwiera dwuczęściowy cykl amerykańskiego kompozytora **Elliotta Cartera** – ***Two thoughts about the piano***, powstały w latach 2005 – 2006, napisany w duchu klasycznej wirtuozerii, wykorzystujący fortepian w sposób konwencjonalny tj. jedynie jego klawiaturę.

Część pierwsza – ***Intermittences*** – to niezwykle energetyczny utwór, pełen nieprzewidywalnych zmian nastroju, zatrzymań i niedopowiedzeń, w którym istotną rolę odgrywa cisza wyrażana poprzez pauzy występujące w sposób nagły i gwałtowny po burzliwych, krótkich i urwanych segmentach. Obrazuje to niejako dialog dwóch kontrastujących osobowości lub emocjonalną walkę z samym sobą, gdzie dwie skrajne natury, jaźnie ujawniają się w jednym człowieku.

Pianistka w sposób perfekcyjny oddała ten nastrój „rozedrgania wewnętrznego” poprzez zdecydowane różnice artykulacyjne, dynamiczne oraz chimeryczność w operowaniu nastrojami. W tej ogromnie porwanej, pełnej polimetrycznych struktur narracji, ani na moment nie straciła napięcia i wspaniale zbudowała formę tej niełatwej części.

„Warcząca” artykulacja, perfekcyjna dokładność wykonania, zawieszenia pełne napięcia oraz różnice nastrojów i barw to niewątpliwie ogromne atuty tego znakomitego wykonania.

Część druga to **Caténaires** – co w języku francuskim oznacza „trakcję”.

I rzeczywiście przywołuje skojarzenia z połączeniami elektrycznymi sieci trakcyjnej przewodzącymi prąd. Utwór, rzecz można – karkołomny, pod względem technicznym niezwykle wirtuozowski, pełen repetowanych dźwięków ułożonych w nieregularne struktury z zastosowaniem „przekornych” akcentów. Wykonanie to zawiera ogromny ładunek energetyczny i emocjonalny, pianistka dysponuje znakomitym warsztatem pianistycznym, osiąga niebywałą wręcz łatwość w wykonywaniu repetycji co w połączeniu z zawrotnym tempem sprawia wrażenie „komputerowości” gry, ale w tym dobrym tego słowa znaczeniu, zważywszy jakie jest przesłanie utworu. „Szalone” przebiegi o dużym ambitusie dynamicznym i rejestrowym, nieregularność struktur hemiolicznych i akcentów komplikują i urozmaicają tę i tak trudną fakturę.

Podsumowując, wykonanie tej skomplikowanej kompozycji Elliotta Cartera przez Doktorantkę, wywarło na mnie ogromne wrażenie. To przykład najwyższej próby i światowej klasy - pianistyki.

Drugim utworem zawartym na płycie CD jest **Makrokosmos volume II**, skomponowany w 1973 roku przez amerykańskiego kompozytora – **Georga Crumba**. Podtytuł kompozycji brzmi: **Twelve Fantasy-Pieces after the Zodiac for Amplified Piano**.

Skojarzenia z Mikrokosmosem Béli Bartóka są oczywiste, co sam kompozytor zamieszcza w przedmowie do *Makrokosmosu vol. I*. Ponadto źródłem inspiracji do stworzenia tego dzieła jest cykl *24 Preludiów* Claude’a Debussy’ego.

Kompozycja składa się z dwunastu utworów pogrupowanych na trzy części po cztery utwory i każdemu z nich przypisany jest konkretny znak Zodiaku.

To mistyczne i filozoficzne dzieło, pełne ciekawych pomysłów kompozytorskich i wizji artystycznej, które od wykonawcy wymaga nie tylko dokładności w realizacji skomplikowanego zapisu, rzetelności i skrupulatności w rozszyfrowaniu poleceń i sugestii kompozytora oraz rozwikłaniu zawichości tekstu, ale przede

wszystkim niezwyklej kreatywności i opracowania najbardziej efektywnego systemu pracy.

Rolą pianisty nie jest tutaj jedynie prawidłowy odczyt zapisu nutowego ale umiejętne wykorzystanie i zgłębienie tzw. rozszerzonych technik wykonawczych, rodzajów preparacji oraz wyjście poza tradycyjne traktowanie instrumentu i zastosowanie elementów quasi teatralnych, co czyni tę kompozycję wielowymiarowym spektaklem muzycznym.

Dwanaście utworów ułożonych jest w następującej kolejności:

Part One:

- 1. Morning Music (Genesis II) - Cancer**
- 2. The Mystic Chord – Sagittarius**
- 3. Rain-Death Variations - Pisces**
- 4. Twin Suns (Doppelgänger aus der Ewigkeit) – [SYMBOL] – Gemini**

Part two:

- 5. Ghost-Nocturne: for the Druids of Stonehenge (Night-Spell II) – Virgo**
- 6. Gargoyles – Taurus**
- 7. Tora! Tora! Tora! (Cadenza Apocalittica) – Scorpio**
- 8. A Prophecy of Nostradamus [SYMBOL] – Aries**

Part Three:

- 9. Cosmic Wind – Libra**
- 10. Voices from “Corona Borealis” – Aquarius**
- 11. Litany of the Galactic Bells – Leo**
- 12. Agnus Dei [SYMBOL] – Capricorn**

Uwagę zwraca mnogość nie tylko samych nut, ale i setki informacji, komentarzy, sugestii oraz uzupełnień wychodzących od kompozytora.

Podziw budzi już sam fakt przyswojenia tego jakże skomplikowanego tekstu, czasem ukazanego w postaci graficznej, jak np. charakterystyczne okręgi, które mogą przywołać na myśl i budzić skojarzenia z azjatyckimi horoskopami,

w których poszczególne znaki Zodiaku ujęte są właśnie w podobne, magiczne kręgi.

Problematyka tego dzieła jest tak szeroka i wielowymiarowa, iż rezultat końcowy w postaci tak spektakularnego wykonania tego utworu przez Doktorantkę jest efektem poświęcenia ogromu czasu, mądrości i inteligencji w rozplanowaniu systemu pracy, pomysłowości w wynalezieniu odpowiednich materiałów do preparacji fortepianu, jak również znajomości konstrukcji instrumentu.

Lecz to nie wszystko. Wymaga również od pianisty odpowiedniej logistyki w wypracowaniu choreografii, wyreżyserowania ruchów, nauki emisji głosu, umiejętności gwizdania i setki innych elementów nie do końca związanych jedynie z grą na fortepianie, gdyż tak jak wspomniała w swojej dysertacji Doktorantka, to „zadanie z pogranicza muzyki i inżynierii”.

To wszystko co zaprezentowała pianistka w tym wykonaniu jest godne podziwu i przykładem na to jak można i jak powinno się być wszechstronnym w dzisiejszych czasach jako instrumentalista i jak kreatywność i zamiłowanie do tego co się robi, potrafi przenosić w wyższe rejony sztuki.

Jestem absolutnie zafascynowana zarówno tą kompozycją, jak i wykonaniem Doktorantki, która jawi się nie tylko jako znakomita pianistka, ale również kreatorka sztuki, czyniąc pianistykę obszarem interdyscyplinarnym.

Kolejnym utworem na płycie CD jest **Simata** na fortepian lub klawesyn preparowany **Georges'a Aperghisa** - francuskiego kompozytora o greckim pochodzeniu. Utwór pochodzi z 1971 roku.

Doktorantka zawarła dwa różne wykonania tego dzieła – jedno na fortepian preparowany, a drugie z obróbką elektroniczną, gdzie nagrana partia fortepianu poddana została przetworzeniu za pomocą programu Ableton Live 10 Suite.

I tu ponownie Doktorantka wykazała się niezwyklej wnikliwością, kreatywnością i chęcią zgłębienia sensu tego utworu i zaprezentowania jego dwóch różnych odsłon, brzmień i ukazania możliwości techniczno – aranżacyjnych.

Sam utwór w moim mniemaniu jest dość kontrowersyjny i ciężki w odbiorze, a zacytowany fragment III części Sonaty h-moll op. 58 Fryderyka Chopina wydaje się być zabiegiem nie do końca „szczęśliwym”. Również zastosowanie wielokrotnych powtórzeń danych fragmentów jest dość męczące; można jednakowoż podziwiać kondycję Wykonawczyń. Efekt ten w postaci

repetowanych fragmentów jest jednak zamierzony i przywołuje na myśl zacinającą się płytę.

Słuchając tego wykonania razem z partyturą, trzeba przyznać, iż pomysłowość Pianistki w zakresie zarówno interpretacyjnym jak i sposobów preparacji oraz miejsca umieszczenia poszczególnych elementów we wnętrzu fortepianu, jest imponująca.

Sam proces poszukiwania materiałów do preparacji to w zasadzie osobny rozdział pracy. Widać, że Doktorantka z tego poszukiwania czerpie radość i pasję a chęć osiągnięcia zamierzonego efektu jest dla Niej czynnikiem absolutnie priorytetowym.

Nie sposób wymienić wszystkich materiałów, których Pianistka używa w celu preparacji instrumentu. Są to m.in. śruby małe, duże, meblowe, wkręty, gumowe uszczelki, gumki do mazania, plastik, folia aluminiowa, łańcuchy itd.

Efekt końcowy po wielokrotnych próbach poczynionych przez Doktorantkę jest niezwykle satysfakcjonujący. Pomysłowo zostały podkreślone pewne charakterystyczne dźwięki, które dzięki odpowiedniej preparacji rezonują i tworzą spektakularny, wielowymiarowy i perkusyjny charakter. Wspaniała artykulacja w realizacji neobarokowych elementów jak np. mordenty, tryle, przednutki, celowo wykonane z klawesynową, barokową manierą wraz z użytymi elementami do preparacji, wprowadzają słuchacza w świat doznań dotąd nieznanych, jakby miało się do czynienia z całym perkusyjnym instrumentarium.

Moje niewielkie zastrzeżenia budzi zastosowanie w pracy terminu *appoggiatura*, czyli przednutka długa, która jednak w tym utworze nie występuje. Często zaś kompozytor wykorzystuje przednutkę krótką czyli *acciaccatura*.

Wersja druga tego utworu, na fortepian z przetworzonym elektronicznie dźwiękiem jest również ciekawa i pokazuje możliwości jakie niesie ze sobą współczesny świat programów komputerowych, modulatorów dźwięku itd..

Osobiście jednak preferuję pierwszą wersję tj. na fortepian preparowany.

Ostatnim, czwartym dziełem zawartym na płycie, tym razem w wersji DVD jest ***Simple Sabotage Field Manual: Grocery Store Music #3*** na fortepian i audio playback, autorstwa **Piotra Peszata**, skomponowane w 2017 roku.

To swoisty kolaż muzyczno – elektroniczno – teatralny, gdzie rola pianisty nie ogranicza się jedynie do gry na fortepianie i jest wzbogacona o elementy performatywne, co czyni to dzieło zaskakującym spektaklem artystycznym.

To jednocześnie utwór, w którym pewne motywy, elementy czy gesty, które wykonuje pianista są nierozdzielnie zintegrowane z warstwą elektroniczną i podkreślone specyficznymi efektami akustycznymi jak np. trzask podczas otwierania i zamykania klapy fortepianu. Pianista jest tu również aktorem, który w sposób teatralny musi wykonać pewne narzucone przez kompozytora gesty, jak np. znaczące odwrócenie głowy, które ma znaczenie w przebiegu akcji utworu.

Wszystkie te elementy, zarówno pianistyczne jak i aktorskie Artystka w sposób przekonujący zaprezentowała i odegrała. Widać jaki ogrom czasu został poświęcony na zsynchronizowanie tych wszystkich ścieżek.

Wykorzystane zostały tutaj również skonwertowane odgłosy lektorki, dźwięki powiadomień Facebooka, iPhone'a czy aplikacji Messenger oraz ścieżka click tracka.

Wszystko to składa się na bardzo ciekawy spektakl, w którym Doktorantka czuje się bardzo swobodnie, inteligentnie żonglując emocjami słuchacza poprzez zaplanowane zabiegi artykulacyjne, dynamiczne, aktorskie, czym wciąga słuchacza w niezwykle świat artystycznych doznań, wobec których nie można pozostać obojętnym, nawet jeśli jest to świat kontrowersyjny.

Konkluzja:

Reasumując, praca doktorska mgr Martyny Zakrzewskiej stanowi bogate źródło wiedzy teoretycznej i praktycznej w zakresie wykonawstwa muzyki współczesnej oraz określa rolę pianisty i jego indywidualne podejście do estetyki poszczególnych kompozycji uwzględniając indywidualne, autonomiczne rozwiązania techniczno – interpretacyjne.

Ponadto uwzględnia szczegółową analizę zarejestrowanych na płytach CD oraz DVD dzieł, co przybliży słuchaczowi świat estetyki poszczególnych utworów, ich bogactwo dźwiękowe i wyrazowe oraz przekaz emocjonalny. Doktorantka

prezentuje swoje własne wizje artystyczne, pomysły interpretacyjne, jak również propozycje związane z przebiegiem pracy nad danymi utworami oraz sposobami preparacji fortepianu.

Poziom pianistyczny mgr Martyny Zakrzewskiej jest niezwykle wysoki i spełnia najwyższe, światowe kryteria. Doktorantka dysponuje wspaniałą techniką i szerokim wachlarzem umiejętności. Na szczególną uwagę zasługuje niezwykle czytelna, przejrzysta i klarowna artykulacja, temperament i energetyka gry.

Ponadto talent i kreatywność jakimi jest obdarzona, pozwalają Jej na swobodne poruszanie się w obszarze muzyki współczesnej i nowej, co dla klasycznie wykształconych pianistów często jest światem obcym i niedostępnym.

Doktorantka potrafi wyjść poza rolę pianisty - odtwórcy i staje się kreatorką sztuki, dla której nie jest obce wprowadzanie elementów teatralnych, aktorskich, wręcz pantomimicznych. Nie unika śmiałych, czasem kontrowersyjnych rozwiązań, które tylko wzbogacają Jej niezwykle interpretacje.

Tym samym stwierdzam, iż Doktorantka zrealizowała założone zagadnienie artystyczne i bez zastrzeżeń spełniła wymagania art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14.03.2003 roku.

Niniejszym pracę doktorską Pani mgr Martyny Zakrzewskiej przyjmuję.

Beata Bilińska

